

силниятъ разполага съ живота на слабия. Тѣй е било навсѣкждѣ и въ всички врѣмена.

Въ третия законъ, въ закона на Божествената Любовь е вѣчниятъ животъ. Тамъ смъртта се изключва.

И тѣй, по какво се познава човѣшката любовъ отъ Божествената? Тамъ, дѣто царува човѣшката любовъ, хората умиратъ. Въ тази любовъ човѣкъ непрѣменно трѣбва да умре. Има дълбоки окултни причини, които доказватъ, защо човѣкъ трѣбва да умре. Човѣкъ трѣбва да умре, защото той не е послѣдното същество, което живѣе на земята. Слѣдъ него има множество по-малки същества, които трѣбва да го изядатъ точно тѣй, както и той изяжда други същества. Бацилитѣ на чумата, на холерата и на много други болести, всички заедно рѣшаватъ, че човѣкъ трѣбва да умре. Слѣдователно, човѣшката любовъ, сама по себе си, носи извѣстни утайки. Хубава е човѣшката любовъ, но поради тѣзи утайки, които носи, кръвта се заразява, става нечиста и човѣкъ умира. Тази отрова идва все отъ онѣзи живи същества, които човѣкъ изяжда. Щомъ хванете една кокошка, или едно агне, съ цѣль да го заколите, въ тѣхъ се заражда чувството на умраза и страхъ. Тази умраза, този страхъ днесъ внесатъ малко отрова въ кръвта на човѣка, утрѣ внесатъ малко отрова, докато тия отлагания се натрупатъ толкова много, че стане съвършено отравяне на кръвта. Тѣй че въпросътъ не седи въ това, съ какво се хранимъ, но какъ е приета тази храна. Сега азъ не говоря тукъ въ полза на кокошкитѣ, да ги защищавамъ. Да се ядатъ кокошкитѣ, това е отъ